Agnes Baldwin:
in Zeitschrift für Numismatik
Berlin
τ. 32 (1915)
σ. 11-12

Η συνήθης παραδεδεγμένη χρονολογία διὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσοπολιτικῆς νομισμάτων αἰτίας (τῶν χρυσῶν σταλίκων), περὶ τὸ 394 π.Χ., κατέστη ἀρκούντως ἀρτιμελὴς (well-established landmark) εἰς τὴν Ἑλληνικὴν νομισματικὴν χρονολογίαν, μὲ φαίνεται ὅτι ἐπόμενον ἦτο νὰ ἦναι ἀδιαμφισβήτητος.

Αἰτία ἦτο ἡ χρονολογία ἣν ὁ Waddington ἀπέδιδε εἰς τὴν «Συμμαχικὴν Νομισματοκοπίαν» («Alliance Coinage») τῆς Μιλήτου, Λάτμου, φέρουσαν τὸν λέοντα τύπον, τὴν Ἡραικλῆν ὁλόσωμον καθίζουσαν κτλ. Rev. Num. 1863 σ. 233.

Τὰ νομισματα ἔφερον, τὸ μὲν ἕνα μέρος τὴν κεφαλὴν τῆς Ρόδου βλέπουσαν, φέροντα εἰς τὸ ἀνάστροφον (obverse) τὸν τύπον τῆς συμμαχίας καὶ εἰς τὸ ὀπίσθιον (μὲ ἄλλα σύμβολα) τὰ διαφόρου πόλεις. Ἡ Ἔφεσος, Ῥόδος, Μίλητος, Ἴασος, καὶ Σάμος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκόπτον [illegible]

Ἀργύριον (μόνον παρεπλ[illegible]), ἐπλ[illegible] τὸ βυζάντιον [illegible]

Ida Regling: Ein Tridrachmon von Byzantion. Zeitschrift für Numismatik 1905 σ. 207 ff. 2 πιν. Taf. VII ἀρ. 1

Ἀπόδειξις ἐποχῆς τοῦ Waddington, νομισμάτων τῆς Συμμαχίας φέροντα μὲν τὰς ἀναμίξεις τοῦ κοινοῦ (χρόαι τῶν Βυζαντίων) διδόθη ὑπὸ τοῦ Dr. Regling.

Τὸ νόμισμα οὗτο ἀπεδείχθη, διὰ δύο δυνατὰ νὰ ἔχῃ ἐποχὴν πρὸ τοῦ 389 π.Χ.

Ὁ τύπος τῆς Συμμαχίας, ὁλόκληρον φαίνεται εἰς τὰ βυζαντινὰ ἐνόμισμα εἰς οὗτινα εἶχε πολλὴν ἐπιθυμίαν, διὰ θὰ ἦτο καλλίστατος διὰ τὸ Βυζάντιον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ τελείου Εὐαισθητοῦ, ὅτε αὐτὴ ἦτο ὑπὸ τὴν ἀντιμαχικὴν ἀμφιαρχίαν (control) τῆς Σπάρτης.

Μόνον ὅτε ἡ Δημοκρατία (democracy) ἐπανεφάνη, μετὰ τὴν ἀποδοκιμασθεῖσαν τοῦ Θρασυβούλου τὸ 389 π.Χ., ἐπιτρέπεται θὰ ἦτο παραδεκτόν.

Ἂν δοθῇ, ὅπερ ὁ Waddington ὡρμᾶτο ἰσχυρίσθη, ἡ Συμμαχία ἦτο ὁμοσπονδία ἀποκλειστικῶς μεταξὺ δημοκρατιῶν ἰσχυρῶν ἦτο παράδοξον

(ἀκολουθεῖ)

πόλεμο καὶ νίκησε τὸν Μιχρὸ Ἀσιάτη ἐπιτελάρχη ἐξόριστο μέλλοντα Μάχιμο Κυπρίου τὸ 394 π.Χ., ὅλες ὁ Κόνων βοηθώντας ἀπὸ τὸν Φαρνάβαζο ἐξανάγκασε τὸν πόλεμο αὐτὸν ἀπὸ τὰ Σπαρτιατικὰ κατοικήματα, τόλμησε ἀκόμα ἀναγκαστικὰ νὰ ἐπιθέσῃ καὶ τὸ Βυζάντιο, τὸ ὁποῖο, ἐπειδὴ ἔχασε χωρὶς δύναμη τὸ Σπαρτιατικὸ στρατόπεδο, προσέβαλε ἀπὸ αὐτὸ πάλι μέλλοντα τὸν ὀχυρὸ Ἀβυδηνό.
Τὸ χρονικὸ τοῦτο δὲν τὸ ἔλεγε κανεὶς ἀπὸ Σπαρτιατικὸ λόγο διὰ ἀρκετὰ χρόνια. Τὸ 391 π.Χ. ὅμως ὁ Ξενοφῶν (Ἑλληνικὰ IV 8: 17, 22, 23) μᾶς πληροφορεῖ πρώτα πάντα ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι μόνοι, ὁ Ἔφορος, Σάμος καὶ Κύπρος ἐξακολουθοῦσαν τὸν πόλεμο καὶ ὅτι ἡ Συμμαχία καὶ προσπάθησε νὰ τοὺς ἐχθρεύσῃ, πρῶτα Σπάρτη, ἔπειτα ὁ Ἀθηναῖος ὁ Στρατοκλῆς ἀλλεπάλληλα.
Ὁ Waddington, ἀρνούμενος τὴν ὕπαρξη τοῦ Βυζαντιακοῦ πολέμου, ἐδέχθη ὅλο ὁ Σπαρτιάτης, ἀποκλεισμένος αὐτὸς ἰσχυρὰ μόνη, ἐπροσέλαβε τὴν ἐμπιστοσύνη ὕπαρξη, τὸ 391 π.Χ., χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ δὲν ἀληθεύει ἰδιαίτερα τοῦ ἀχαΐλλου.
Οἱ τελευταῖοι ἐρευνηταὶ ἔφθασαν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ πόλεμος τοῦ Βυζαντίου παρουσιάσθη, ὅλο ὁ Σπαρτιάτης δὲν ἔχει ἐγκατασταθῆ λαμπρὰ τὸ 391 ἀλλ' ὅλο ἐξακολούθησε μέχρι τὸν 387 περίπου, τὸ χρόνο τῆς Ἀνταλκείδειος Εἰρήνης.
Δίνει συμπεράσματα ὁ ἱστορικὸς Beloch: Griech. Gesch. II σ. 216 σημ. καὶ ὁ Meyer: Gesch. des Altertums V σ. 308 καὶ 310 πάλαι ποτὲ ἐπολέμησαν μὲ χρονολογίαν 387 μὲ ἐπιμονὴ καὶ κοπιαστικὰ τὸν ἀντίπαλο, καθὼς δὲν ἀνεπτύσσοντο τὰ παραλήθοντα ἀλλ-Σπαρτιατικὰ αἴτια. ἐπολέμησαν μὲ Μάχιμο Κυπρίου. Προσπάθησε ἡ Σπάρτη [illegible] καὶ ἔλυσε μὲ χρονολογίαν 387 μὲ Εἰρήνη τὸν Βασιλέως (King's Peace) [illegible] χρόνια τοῦτα ἐπολέμησαν κοινοπραγίαν αὐτῶν.
Θὰ ἀπορήσῃ τὰ δίχτυα ὅλο ὁ Μιχρὸς Ἀσιάτης ἐπιδοκίμασε τοσάκις συμμαχίαν μεταξὺ κατοίκων Λακεδαιμονίων καὶ αὐτῶν. Ὅλο ὅμως χαρακτηρίζομεν τὸν Ἀγησίλαο II πολὺ κάτω ὅλο ἀπὸ ἀξιωματικὸν Βασιλέως, καὶ ἐπίλεκτο τὸ παράδειγμα δίνει πάλιν καὶ νίκησε ὄχι διὰ προσωπικῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ πάλιν διὰ τὴν χρονικὴν κατάστασιν τῆς ἀνατολῆς πρὸ πολλοῦ χρόνου. Καὶ ὁ φαίνεται, ὅλο ἀπὸ τοὺς τοιούτους πρόσωπα, ἀλλὰ ὅλο ἡ Εἰρήνη συνωδοιπόρησε ἀπὸ ὄρος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιβληθῇ, ἀπὸ Ἑλληνικὰ πάλιν ἐπιθέσεων νὰ ρίψῃ ὁλόκληρο τὸ ὑπόλοιπο τὸν ἀπόλυτον (assumption) τῆς πρωτοκαθεδρίας.
Ὁλόκληρο θὰ ἔπρεπε ἀληθινὰ χωρὶς νὰ ἐπιμένῃ ὅσον ἀφορᾷ τὸν χρονολογίαν τὸν ἐπιμένει ἡ νεωτέρα τὸν Συμμαχίαν, ὁ ὁποῖος τὸν Λυσάνδρου (ὅπου παρεμβάλλεται ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ), ὅπου παρελήφθη τὸν Ἀθηναϊκὸν Συμμαχίαν δὲν δύνανται νὰ ἀποδοθῇ πρὸ τοῦ 389 π.Χ. Δὲν λύεται ὅμως, ὅλο ἀληθεύει τὸ τυχὸν ἐπιτελικὸν διαφορᾶς τὸ ἐξόδημα τοῦ Βυζαντίου. The axis of inclination of the kneeling Herakles, the coils of the serpents, position of the arms, καὶ πάλιν λύεται ὅλο τὸ ἐπιμελὲς Βυζαντίου ἐχαράχθησαν ὅτ πρωτότυπα τοῦ τυχοῦς Λυσάνδρου.